

בס"ד

סוד היאוש

הרב אליהו גודלֶבְסְקִי שליט"א

להזמנת שיעורים ברחבי הארץ
ולהזמנת ספרים חוברות ודיסקים
צרו קשר עם ארגון אזמרה

ארגון "אזמרה"

משרדי הארגון:

רחוב היסמין 20 אשדוד, מיקוד 7723220

טלפון: 089368119 נייד: 0533138400

אימייל: info@azamra.co.il

אתר: www.azamra.co.il

להפקדת תרומות:

בנק פאג"י (52) מס' חשבון 442135 סניף 188

או לבנק הדואר מס' חשבון 2601852

סוד היאוש

בפרק זה נלמד את אחד הסודות הגדולים שגלה רבנו הקדוש על ידי תלמידו רבי נתן, סוד היאוש.

הקורא היקר מן הסתם פוער עיניו בתמהון; וכי איזה דבר טוב יכול להיות בִּיאוש?! ובכן, הסכיתו ושמעו: ישנו סוג של יאוש, שלא רק שהוא טוב, אלא גם הכרחי ביותר בשביל תקון העולם והגאולה הפרטית והכללית.

בשירת 'האזינו' נאמר "כי יִדִין ה' עמו ועל עבדיו יתנחם כי יראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב" (דברים לב, לו), על כן אומרים חכמינו ז"ל: "אין בן דוד בא עד שיתיאשו מן הגאולה, שנאמר 'ואפס עצור ועזוב' - כביכול אין סומך ועוזר לישראל", ומפרש רש"י: "שיהיו

שְׁפָלִים לְמָאד, וְאוֹמֵר 'אֵין עוֹזֵר וְסוֹמֵךְ' שְׂיִהְיוּ
מִתְיַאֲשִׁין מִן הַגְּאֻלָּה" (גמרא סנהדרין צז).

מִסְבִּירִים חֲזו"ל אֶת הַפְּסוּק: מְתֵי יִתְקִים "כִּי
יִדִין ה' עִמוּ וְעַל עֲבָדָיו יִתְנַחֵם", כְּלוֹמֵר מְתֵי
תְהִיֶה הַגְּאֻלָּה? כְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִרְאֶה
שְׂמֵתִקִים בְּעַם יִשְׂרָאֵל "כִּי אֲזַלְתָּ יָד וְאַפְסָ
עֲצוּר וְעֲזוּב", דִּהְיִנוּ שֶׁהֵם נִמְצְאִים בְּשִׁפְלוּת
גְּדוּלָה כְּזוֹ, עַד שֶׁהֵם מִתְיַאֲשִׁים מֵהַגְּאֻלָּה
וְאוֹמְרִים בְּלִבָּם: אֵין סוֹמֵךְ וְעוֹזֵר לְיִשְׂרָאֵל, אֲזוֹ,
וְרַק אֲזוֹ, יִדִין ה' אֶת עִמוּ וְעַל עֲבָדָיו יִתְנַחֵם
וְתִבּוֹא הַגְּאֻלָּה.

וְכִמּוֹ שְׂמִסְבִּירִים הַמְּפָרְשִׁים, שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל
יִגִיעַ לְכֹזֶה שֶׁפֶל הַמְּדַרְגָּה, עַד שְׂיִתְיַאֲשׁוּ לִוְמֵר
שֶׁתִּתְכֵן גְּאֻלָּה, כִּי זֶה יִהְיֶה רְחוּק לְגַמְרֵי מִן
הַהֶגְיוֹן.

לְמַדְנוּ מִכָּאן מִסְקֵנָה מְעַנֵּינָת וְחֲשׂוּבָה: הַיְאוֹשׁ
מֵהַגְּאֻלָּה, לֹא רַק שְׂאִינוּ מְעַכֵּב אוֹתָהּ, אֲלָא

מִקְרָב אוֹתָהּ, וַיִּתְּרָה מִכֶּף - שָׁלֵב הַכְּרָחִי
שֶׁבִלְעָדֵיו לֹא תוּכַל לָבוֹא הַגָּאֵלָה!

לְצַפּוֹת אוֹ לְהִתְיַאֵשׁ?

עַל כֵּן שׂוֹאֵל רַבֵּי נֶתַן בְּלִקְוֹטֵי הַלְכוֹת (מִתְנָה ה')
אוֹת לֵג), הֲרִי זֶה לֹא מוּבָן כְּלָל, וְכִי אֵיךְ אֶפְשָׁר
לְהִתְיַאֵשׁ מֵהַגָּאֵלָה?! הֲרִי מוּבָא בְּהַמְשָׁךְ
דְּבָרֵי הַגְּמָרָא הַנְּזַכָּרָת, שְׂאִין לְצַפּוֹת לְשׁוּם קָץ
שֶׁבְעוֹלָם שְׁמַרְמֵז בְּאִיזָה פְּסוּק; "תִּנְיָא רַבֵּי נֶתַן
אוֹמֵר מִקְרָא זֶה נוֹקֵב וַיּוֹרֵד עַד הַתְּהוּם [כְּשֵׁם
שְׁתְּהוּם אֵין לוֹ קָץ וְסוּף, כֵּן אֵין אָדָם יְכוּל
לְעַמֵּד עַל סוּף פְּסוּק זֶה] 'כִּי עוֹד חֲזוֹן לְמוֹעֵד
וַיִּפַּח לְקָץ וְלֹא יִכְזֹב, אִם יִתְמַהֵמָה חִפָּה לוֹ, כִּי
בֹא יָבֵא לֹא יֵאָחֵר' (חֲבִקוּק ב, ג) לֹא כְּרַבּוּתֵינוּ...
וְלֹא כְּרַבֵּי שְׁמַלְאֵי... וְלֹא כְּרַבֵּי עֶקִיבֵא..."
כְּלוּמָר, אֵל תְּצַפּוּ לְקָץ שֶׁהֵיוּ רַבּוּתֵינוּ דוֹרְשִׁים
לְפִי פְּסוּקִים שׁוֹנִים, וּבְהַמְשָׁךְ מוּבָא: "אָמַר
רַבֵּי יוֹנָתָן תַּפַּח עֲצָמָן [רוּחָם] שֶׁל מַחֲשָׁבֵי
קָצִין שֶׁהֵיוּ אוֹמְרִים כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ אֶת הַקָּץ וְלֹא

בָּא, שׁוּב אֵינּוּ בָּא, אֶלֶּא חֲכֵה לוֹ שְׁנֵאמֵר אָם
יְתַמְהֵמָה חֲכֵה לוֹ.”

הָרִי שְׁתֵּי הַמִּמְרוֹת הִלְלוּ שֶׁל חַז״ל נִרְאוֹת
לְכַאוֹרָה כְּסוֹתָרוֹת זֹאת זֹאת, אֵיךְ שֶׁיֵּךְ לְהִתְיַאֵשׁ
מִן הַגְּאֻלָּה, הֲלוֹא צָרִיךְ לְחַכּוֹת לְמַשִּׁיחַ בְּכָל יוֹם
שֶׁיָּבוֹא, כְּמוֹ שְׁנֵאמֵר שֵׁם בְּפֶסוּק ״אָם יְתַמְהֵמָה
חֲכֵה לוֹ״? וְכִיצַד יִתְכַּן שֶׁהַגְּמָרָא סוֹתֶרֶת אֶת
עֲצָמָה בְּאוֹתָהּ סְגִיָּה, וּבִפְרָט כְּשֶׁבִהַמְשֵׁךְ הִיא
מְבִיָּאָה פְּסוּקִים מִהַנְּבִיאִים שֶׁמֵּהֵם אֲנַחְנוּ
רוֹאִים כְּמָה מְחֻיָּבִים לִיַּחַל וּלְצַפּוֹת לְגְּאֻלָּה!

עַל רַבִּי נֶתַן עֲצָמוֹ מְסַפֵּר שְׁאָמַר: ״אֶפְלוּ
כְּשֶׁאֲהִיָּה בְּבֵין הַשְּׁמָשׁוֹת הָאַחֲרוֹן שֶׁל אֶלֶף
הַשָּׁשִׁי, וְאֶרְאֶה שֶׁהַגְּאֻלָּה עֲדִין לֹא בָּאָה, אֵף עַל
פִּי כֵן אֲאָמִין בְּאַמוּנָה שֶׁלְּמָה בְּבִיאת הַמְּשִׁיחַ!״
(שִׁיחַ שֶׁרְפִי קִדְשׁ ב, תְּקִיג)

אָם כֵּן, אֵיךְ חַז״ל אוֹמְרִים לָנוּ שֶׁרַק אַחֲרֵי
שְׁנֵתִיָּאֵשׁ, תָּבוֹא הַגְּאֻלָּה?

סוד עצום

השאלות הללו הן הקדמה לנקודה נפלאה שמאירה באור עצום את החשן הסמין של אחרית הימים. רבי נתן מגלה לנו על פי דברי חז"ל סוד עמק ונשגב, סוד שקשור להנהגה המפלאה של השם יתברך שמשלבת מ'צדקה' ו'משפט', שלוב שאינו מובן בשכל האנושי, משום שצדקה – פרושו לתת בחסד למי שלא מגיע לו, ומשפט – משמעותו לתת רק למי שמגיע לו.

רבי נתן מזכיר הרבה בספריו את דברי חכמינו ז"ל שאמרו "ייתי ולא אחמיניה" – שיבוא משיח ולא אזכה לראות את ביאתו (סנהדרין דף צח:), אותם צדיקים ראו את החשן הרוחני הגדול והנורא שיהיה בדור שלפני ביאת המשיח, שפחדו להיות בדור ההוא. אף על פי שאחרי החשן יהיה אור גדול, אבל הם התיראו שמא לא יוכלו לעמד בנסיונות שיהיו באותו דור.

אָבֵל אוֹתָנוּ, בְּנֵי הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן, לֹא שָׁאַלוּ אִם
אֲנַחְנוּ רוֹצִים לְהִיּוֹת כְּאֵן בְּזִמְנֵים הָאֵלוּ. אַחַד
מִגְדוּלֵי חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב כָּתַב בְּאַחַד מִמְּכַתְּבָיו
”אָנוּ – שֵׁשׁ לָנוּ כְּבָר אֶת רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְרַבֵּי
נֶתָן – אוֹמְרִים: יִיְתִי וְאַחְמִינִיה! שְׂיָבוֹא מְשִׁיחַ
וְנִזְכֶּה לְרֹאוֹתוֹ!”

כִּי אֵת זֹאת צְרִיכִים אֲנַחְנוּ לְדַעַת, שְׂזֶה לְעֵמֶת
זֶה עֲשֵׂה אֱלֹקִים, וְאִם בְּאַחֲרִית הַיָּמִים יִהְיֶה
חֶשֶׁךְ גָּדוֹל, גַּם יִהְיֶה אוֹר גָּדוֹל מְאֹד – אוֹרוֹ
שֶׁל הַצַּדִּיק.

עַל פִּי הַשֶּׁכֶל הָאָנוּשִׁי אֶפְסָה תִקְוָה

וּבִכֵּן שִׁימוּ לֵב: מֵה שְׂיָבִיא אֶת הַגְּאֻלָּה, זֶה
הַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם שְׁלֹא אַחַר הַיָּאוֹשׁ. תּוֹרָה וּתְפִלָּה
שֶׁל אֲנָשִׁים הַמֵּיֶאֱשִׁים כְּבָר מֵהַצְּלָחָתָם וְעוֹבְדֵים
אֶת הַשֵּׁם עַל אֵף יָאוֹשָׁם – הִיא זֹו שְׂתַבִּיא אֶת
הַגְּאֻלָּה. וְזוֹ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁה שֶׁל רַבֵּי נֶתָן:

”כִּי קָץ הַגְּאֻלָּה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת דְּרָכֵי ה' שֶׁהֵם
בְּחִינַת מְשַׁפֵּט וְצַדִּיקָה, שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהִבִּין כָּלֵל.

כִּי הִגָּאֵלָה תִּהְיֶה רַק בְּצִדְקָה וְחֶסֶד חָנַם לְבַד, כְּמוֹ שְׁכָתוּב 'לְמַעַנִי לְמַעַנִי אַעֲשֶׂה' וְכוּ' אֲךָ אַף עַל פִּי כֵן יִהְיֶה בִּבְחִינַת מְשֻׁפָּט. וְזֶה בְּחִינַת מִימָרָא הַנ"ל 'אֵין בֶּן דְּוֹד בָּא עַד שְׂוִיתֵיִּאֲשׁוּ מִן הִגָּאֵלָה' וְכוּ' הֵינּוּ שְׂוִיבֵינוּ שְׁלִפֵי מַעֲשִׂיהֶם אֵין תְּקִנָּה חֵס וְשְׁלוֹם, וְאֵף עַל פִּי כֵן יִחְזָקוּ עֲצָמָן בְּכַח הַצְּדִיקֵי אָמַת לְחֻטָּף תּוֹרָה וְתַפְלָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים כָּל מָה שְׂוִיכְלוּ לְחֻטָּף, וְלִקְוֹת לְחֶסְדֵי הַשֵּׁם שְׂעִשְׂה צְדָקָה בְּמִשְׁפָּט כַּנ"ל."

כְּלוּמָר, כָּל אֶחָד מֵאֲתָנּוּ שְׁסֻגַּל לְעַצְמוֹ כָּל מִינֵי הַנְּהֻגוֹת טוֹבוֹת בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם וְהַחֲזִיק בְּהֵן; לְמוֹד תּוֹרָה, הַתְּבוּדוֹת, תְּקוּן חֲצוֹת, טְבִילוֹת בְּמַעֲיָנוֹת, נְסִיעוֹת לְאוּמָן, קְרִיאַת זֶהַר, לְמוֹד סִפְרֵי רַבְּנּוּ, אֲמִירַת פָּרָק שִׁירָה, נְשִׁמַּת כָּל חַי וְשִׁיר הַשִּׁירִים, עֲשִׂית צְדָקָה וְחֶסֶד וְעוֹד וְעוֹד - אַחֲרֵי כָּל אֵלוֹ, הַבַּעַל-דְּבָר עוֹמֵד וּמְלַגְלֵג עָלֵינוּ בְּפֶה מְלֵא "מָה אַתָּה חוֹשֵׁב שְׂזֶה יַעֲזֹר לָךְ?!"

וְכַלְנּוּ רוֹאִים שֶׁהוּא צוֹדֵק. כָּל זֹאת בְּלֵי רַבְּנּוּ כְּמוֹבֵן. מִדּוּעַ? נִקַּח דְּגָמָה אַחַת: כְּתוּב שְׁלִשׁוֹן

הָרַע שְׁקוּל כַּנֶּגֶד שְׁלֹשֶׁת הָעֲבֻרוֹת הַחֲמוּרוֹת
(עֲרִיז טו ב), רִבְנוּ בְּחַיֵּי מוֹסֵיף, שְׁכַל הַמְצוּוֹת
שֶׁל הַמְסַפֵּר עוֹבְרוֹת לְזֶה שְׁסַפֵּר עָלָיו, וְאֵלּוּ כָּל
הָעֲבֻרוֹת שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם עוֹבְרוֹת אֶל הַמְסַפֵּר.
כִּפְעֻת, אוֹמֵר לָךְ הַיֵּצֵר הָרַע: דְּבַרְתָּ לְשׁוֹן הָרַע?
כָּל לַמּוֹד הַתּוֹרָה, הַהִתְבּוּדָדִיּוֹת, הַטְּבִילוֹת
בְּמַעֲיָנוֹת, הַצְּדָקָה וְהַגְּמִילוֹת חֲסָדִים וְכוּ' וְכוּ'
- הַכֹּל הַכֹּל עוֹבֵר לְזֶה שֶׁדְּבַרְתָּ עָלָיו לְשׁוֹן הָרַע!

דְּגָמָה נּוֹסֶפֶת: נֹאמֵר עַל מִי שְׁכּוֹעֵס "כְּאֵלּוּ
עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה" "כָּל מִינֵי גִיּוֹנִים שׁוֹלְטִים
בוֹ" "טִרְף נִפְשׁוֹ בְּאִפּוֹ", דִּהְיִנּוּ שֶׁהוּא מְאֻבָּד
אֶת כָּל הַמְצוּוֹת וְהַמַּעֲשִׂים טוֹבִים שְׁלוֹ. כָּל
הַדְּבָרִים הָאֵלּוּ כְּתוּבִים בְּדְבָרֵי חַז"ל (שַׁבָּת קה:
אָבוֹת דְּרַבִּי נֶתַן, זֶהר תְּצוּה דָּף קפ"ב).

חִיבִים לְהַקְשִׁיב לְצַדִּיק

נְדָמָה שְׁלֵא צָרִיף לְהוֹסִיף יוֹתֵר. כָּל אַחַת מִשְׁתֵּי
הַדְּגָמָאוֹת הַלָּלוּ בְּלִבָּד מִמְּחִישָׁה אֶת הָעֲנָן
וּמְסַפִּיקָה בְּשִׁבִיל לְהַגִּיעַ לְיֵאוּשׁ גָּמוּר. בְּשִׁכָּל

הָאָנוּשֵׁי שְׁלָנוּ נִרְאָה, שְׁמַאֲחַר וְאָנוּ נִכְשָׁלִים
פַּעַם אַחַר פַּעַם בְּדַבְרִים אֵלּוּ וּבְעוֹד עֲנִינִים,
חָבַל עַל כָּל הַלְמוּד וְהַתְּפִלָּה וְכָל הָעֲבוֹדוֹת
הַקְּדוּשׁוֹת, הֲרִי בֵּין כֹּה וְכֹה הַכֹּל יוֹרֵד לְטִמְיוֹן!
כָּל זֹאת כְּמוֹבֵן לְפִי הִדְעַת הַנְּמוּכָה שְׁלָנוּ.

אָבֵל עָלֵינוּ לְשִׁמְעַ לֹא לְשִׁכֹּל שְׁלָנוּ, אֶלֶּא
לְצַדִּיק הָאֱמֶת, וְהוּא אוֹמֵר לָנוּ: אַתֶּם יוֹדְעִים
מָה הַפְּרוּשׁ 'אֵין בֶּן דָּוִד בָּא עַד שִׁיתְּיָאֲשׁוּ
מִהַגְּאֻלָּה' ? "שְׁכַשְׁיְבִינוּ שְׁלִפִי מִעֲשִׂיהֶם
אֵין תִּקְנָה חֵס וְשָׁלוֹם, וְאִף עַל פִּי כֵן יִחְזְקוּ
עֲצָמָן בְּכַח הַצַּדִּיקִי אֱמֶת לְחֻטֵּף תּוֹרָה וְתַפְּלָה
וּמַעֲשִׂים טוֹבִים כָּל מָה שְׁיִוְכְּלוּ לְחֻטֵּף, וְלִקְנוֹת
לְחֻסְדֵי הַשֵּׁם שִׁיעֲשֶׂה צְדָקָה בְּמִשְׁפָּט" – זֶה מָה
שְׁיִבִיא אֶת הַגְּאֻלָּה.

כְּלוּמָר, לְפִי הַהֲגִיֹן שְׁלָנוּ וּלְפִי הַבְּנַתְנוּ בַּתּוֹרָה,
אֵין לָנוּ סְכוּי, וְאִם כֵּן נִשְׁאַלְתָּ הַשְּׂאֵלָה: אִז
מָה אַתָּה מְחַפֵּשׁ? בְּשִׁבִיל מִי אַתָּה מְתַאֲמֵץ? –
לְמַעַן שְׁמוּ בְּאֵהְבָה!

”וְאָנִי אִמְרָתִי לְרִיק יִגְעָתִי”

חֲכָמֵינוּ ז”ל מְסַפְּרִים עַל הָאֲמוּרָא רַבִּי אֲבָהוּ, שְׁלֹפְנֵי הַסְתַּלְקוֹתוֹ מִן הָעוֹלָם הִרְאָה לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹשׁ עֲשָׂרֵה נְהַרֵי אַפְרָסְמוֹן – שָׁכְרוּ בְּגֵן עֵדֶן, וּמְרַב תְּשׁוּקָתוֹ לְזָכוֹת לְחַלְקוֹ הַטּוֹב בְּעוֹלָם הַבָּא צָפָה כָּבֵד לְהַסְתַּלֵּק מִהָעוֹלָם. בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ אָמַר לְתַלְמִידָיו: אֲשַׁרְיִכֶם עוֹסְקֵי הַתּוֹרָה! אָמְרוּ לוֹ: רַבֵּנוּ, מָה רָאִיתָ? אָמַר לָהֶם: שְׁלֹשׁ עֲשָׂרֵה נְהַרֵי אַפְרָסְמוֹן נָתַן לִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשֹׁכֵר תּוֹרָתִי, וְאִזּוֹ אָמַר אֶת לְשׁוֹן הַפְּסוּק: ”וְאָנִי אִמְרָתִי לְרִיק יִגְעָתִי, לְתַהוּ וְהִבֵּל כַּחֲסֵי כְלִיתִי, אֲכֹן מִשְׁפָּטִי אֶת ה’ (ישעיה מ”ט)” (מְדַרְשׁ תַּנְחוּמָא פְּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית סִימָן א’, וַיְחִי סִימָן ד’).

אֵל מָה הַתְּכַוֵּן רַבִּי אֲבָהוּ? מְסַבְּרִים הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁ’רִיק’ אוֹתִיוֹת ‘קָרִי’, רַבִּי אֲבָהוּ לָפִי גִדְּלָתוֹ הָעֲצוּמָה הָיָה אֲצִלוֹ פָּגַם דֶּק מִן הַדֶּק, אוֹלֵי בְּמַחְשָׁבָה, וְ”צַדִּיקִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִמָּם כַּחוּט הַשְּׁעָרָה”, וְהַרִי כְּתוּב בְּזוֹהַר שְׁצַדִּיק הוּא מִי שְׁנוּטֵר הַבְּרִית, רַבִּי אֲבָהוּ סָבַר

שאינו במדרגת צדיק וממילא כל יגיעתו וטרחתו בתורה היא לריק ולתהו, שעל זה אנחנו מבקשים בכל יום בתפלת 'ובא לציון' 'למען לא ניגע לריק ולא נלד לבהלה', כיון שיש קלפות שלוקחות את התורה והתפלה של מי שאינו מתנהג כראוי. רבי אבהו סבר שלפי מדרגתו כל עבודתו לריק והנה, רגעים אחדים לפני שהוא עוצם את עיניו – מראה לו הקדוש ברוך הוא שכר שאפלו צדיקים גדולים לא זוכים לו! שמן-אפרסמון היה הבשם הכי יקר בזמנו, בקבוק קטן ממנו עלה הון תועפות, כעת נתאר לעצמנו נהר כמו ה'בוג' ה'ירדן' או ה'מיסיפי' – נכפיל זאת בשלש עשרה נהרות אפרסמון – וזהו רק משל בעלמא לשכר העצום שהמתין לרבי אבהו בעולם האמת!

בלי נגיעה עצמית

ומדוע זכה רבי אבהו לשכר עצום כזה? משום שסבר שלא יקבל שום שכר וכל עבודתו

הִיְתָה רַק לְמַעַן שָׁמוּ בְּאֵהָבָה, לְכַבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ
בְּלִי שׁוּם נְגִיעָה עֲצָמִית.

שִׁיחָה נּוֹרָאָה אוֹמֵר רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ, הַמּוֹבֵאת
בְּשִׁיחוֹת הַר"ן סְעִיף מַח:

"כָּל זְמַן שָׂאִינוּ חֲזַק בְּדַעְתּוֹ שְׁתַּמִּיד יִמְשֹׁךְ
עֲצָמוֹ לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל מָה שְׁיֻכַּל בֵּין
בְּעֲלֵיהָ בֵּין בִּירִידָה חֵס וְשְׁלוֹם, אֶפְלוּ אִם
תְּהִיָּה הִירִידָה חֵס וְשְׁלוֹם אֵיךְ שְׁתִּהְיֶה, אִף
עַל פִּי כֵן יִהְיֶה חֲזַק וְאִמִּיץ בְּדַעְתּוֹ לְמִשְׁךְ
וְלִהְשֵׁתוֹק וְלִהְתַּנְעֵגֵעַ תַּמִּיד אֵלָיו יִתְבָּרַךְ
וְלַצֶּעַק וְלִהְתַּפְּלֵל וְלִהְתַּחַנֵּן אֵלָיו יִתְבָּרַךְ תַּמִּיד,
וְלַעֲשׂוֹת מָה שְׁיֻכַּל בְּעִבּוֹדַת ה' בְּשִׂמְחָה,
אֶפְלוּ אִם יִהְיֶה אֵיךְ שְׁיִהְיֶה - כָּל זְמַן שָׂאִין לוֹ
הִתְחַזְּקוֹת הַזֹּאת בְּאַמַּת, אִי אֶפְשָׁר לוֹ לְהִתְקַרֵּב
לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּאַמַּת.

"וְכָל כֶּף הוּא צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק" - מִמְּשִׁיךְ רַבְּנוּ
וְאוֹמֵר - "עַד שֶׁהוּא מְכָרַח לְהִיּוֹת מְרַצָּה לְעַבֵּד
אֶת ה' תַּמִּיד כָּל יְמֵי חַיָּיו עַל מְנַת שְׁלֵא לְקַבֵּל
פָּרַס. כִּי לְפַעְמִים נִדְמָה לְהָאָדָם שֶׁרְחוּק שֶׁהוּא

יזכה לחיי עולם הבא לפי גדל התרחקותו מהשם יתברך - אף על פי כן יהיה מרצה לעשות מה שיוכל בעבודת ה' בלא עולם הבא. ואפלו אם נראה לו שיהיה לו גיהנם גם כן חס ושלום - יהיה איך שיהיה הוא מחייב לעשות את שלו תמיד בעבודת ה' כל מה שיוכל לעשות ולחטף איזה מצוה או תורה ותפלה וכיוצא, וה' הטוב בעיניו יעשה. וכעין מה שמספרים בשם הבעל שם טוב זכר צדיק לברכה, שפעם אחת נפל בדעתו מאד מאד עד שנדמה לו שבודאי לא יהיה לו עולם הבא חס ושלום ולא היה לו במה להחיות את עצמו כָּלֵל, ואמר: 'אני אוהב את השם יתברך בלא עולם הבא!', וכל אדם אפלו איש פשוט - אי אפשר להיות איש כשר באמת, כי אם כשיכול לעמד בכל הנזכר לעיל" - - -

בדור הזה אנחנו באמת חיים במציאות כזו, שבה נראה שאנחנו יגעים לריק, כי כחות הסטרא-אחרא גדולים לאין שעור מאתנו,

לוֹלֵא דְבָרֵי רַבְנּוּ הַקְדוֹשׁ הַלֵּלוּ, מִי יוּכַל
לְהַחֲזִיק מֵעַמֵּד? וּבִאֲמַת עֵינֵינוּ רוֹאוֹת שְׂאֵלוֹ
שְׂלֵא יוֹדְעִים מִהַדְּבוּרִים הָאֵלּוּ, מִתִּיאָשִׁים
לְגַמְרֵי מַעֲבֹדַת הַשֵּׁם וְנוֹפְלִים לְזְרוּעוֹת הַיֵּצֶר,
בְּאֲמָרָם: אִם בְּכָל מְקָרָה אֵין לִי תִקְוָה וְתוֹחֶלֶת,
לְפָחוֹת אֶהְנֶה מִהָעוֹלָם הַזֶּה.

אָבֵל מִי שְׂיֵשׁ לוֹ אֶת הַדַּעַת הַקְדוֹשָׁה שֶׁל רַבְנּוּ,
אוֹמֵר לְעַצְמוֹ: אֵף עַל פִּי כֵן אֲנִי עוֹבֵד אֶת הַשֵּׁם
כִּי זֶהוּ רְצוֹנּוּ, וּמָה שְׂיֵשׁ לִי אֲנִי רוֹצֵה לְתַת לוֹ
יְתַבְרֵךְ!

זוֹהִי כְּוִנַּת חַז"ל כְּשֶׁאָמְרוּ שֶׁהִגְאֵלָה תְּבוּא מְתֵי
שְׁעִם יִשְׂרָאֵל יִתִּיאָשׁוּ - כְּשֶׁהֵם יְבִינּוּ שְׂמֻצָּד
הַמַּעֲשִׂים שֶׁלָּהֶם אֵין לָהֶם תִּקְוָה, וְאֵף עַל פִּי
כֵן יִמְשִׁיכוּ לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם, כְּזוֹ נַחַת רוּחַ לֹא
הִיְתָה לְהֵשֶׁם יְתַבְרֵךְ מִימּוֹת עוֹלָם!

הַפֵּל בְּכַח הַצַּדִּיק

וְהַפֵּל כַּמּוֹבֵן בְּכַח הַצַּדִּיקֵי אָמַת, רַבְנּוּ הַקְדוֹשׁ
וְרַבֵּי נֶתָן, כִּי אָדָם מִן הַשּׁוֹרָה אֵינוֹ יְכוּל לְהַחֲזִיק

היום מעמד בעבודת השם באמת בדור הזה, משום שאף אדם אינו מסגל להשקיע, כשהוא יודע שאין שום תועלת בהשקעתו.

וזהו המצב היום, מי שלא יודע מהדבורים של רבנו, לא יכול להחזיק מעמד. הוא יכול גם להיות חסיד ברסלב, אם הוא לא מכניס היטב ללבו את דבורי העלים לתרופה 'ה'לקוטי הלכות' ה'משיבת נפש'; אם אינו מחבר לדבורי רבנו ורבי נתן, בלתי אפשרי שלא יתיאש. או שיאבד את עולמו, או את שפיותו, או את שניהם יחד. כי מי שטעם את הטעם של קרבת השם, ואחר כך התיאש, אין לו לא עולם הזה ולא עולם הבא, כי גם מהבלי העולם הוא כבר לא יכול להנות, כי טעם טעם טוב יותר.

יש אנשים שהגיעו למצב שאבדו את שפיותם, בגלל התקוות והיאוש שלהם בעניני יהדות. במקרה ה'טוב' האדם נשאר ביהדות אבל 'לייט', מה שהולך, הולך, ומה שלא - לא

אִכְפַּת לוֹ כָּלֵל, כְּמוֹ בַת-יַעֲנָה הַטּוֹמֶנֶת רֵאשָׁה
בַּחֹל.

לְמַעַן שְׁמוּ בְּאֵהְבָה

אָבֵל אֵין זֶה הָאֵמֶת לְטַמֵּן אֶת הָרֵאשׁ בַּחֹל,
הָאֵמֶת הִיא לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצְּדִיק וְלִלְמַד אֶת
דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים, שְׁמֵלְמַד אוֹתָהּ מֵהוּ טוֹב
וּמֵהוּ רַע, לֹא לִוְתֹר עַל קוֹצוֹ שֶׁל יו"ד, וְהַעֲקֹר:
לְדַעַת שְׂגָם אִם נִרְאָה לָהּ שְׂאִין לָהּ תִּקְוָה, אִתָּהּ
תִּמְשִׁיךְ לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלֵף לְמַעַן שְׁמוּ בְּאֵהְבָה.

מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט

רִבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ מְגִלָּה לָהּ, שְׂאֵמָנֶם הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ
מִנְהִיג אֶת עוֹלָמוֹ בְּמִשְׁפָּט, אָבֵל גַּם בְּצְדָקָה,
וְגַם אִם לְפִי מִשְׁפָּט הַתּוֹרָה עֲשִׂיתָ מֵה שְׁעֵשִׂיתָ,
יִשְׁבֹּת וּדְבִרְתָּ לְשׁוֹן הָרַע בְּפָנֵי חֲבוּרָה שְׁלֵמָה,
בְּכֹל זֹאת כְּשִׁמְגִיעָה אַחַר כֵּךְ תִּפְלֹת מִנְחָה,
אִתָּה תַעֲמַד וְתִתְפַּלֵּל כְּמוֹ חֲסִיד בְּרִסְלָב עִם כָּל
הַהִתְלַהֲבוּת.

יבוא היצור הרע ויאמר לך: השתגעתי? שעה שלמה דברת לשון הרע, גרמת למחלקת ושנאת חנם, עכשו איך אתה עומד ומתפלל כך? או שאתה משגע, או שאתה צבוע ורמאי.

אף אתה אמר לו: לא, אני לא שקרן ולא צבוע, אני יודע בדיוק מה היה מקדם, עברתי אכן עברה חמורה, אבל אני מאמין בצדיק האמת שמגלה לי שרחמיו יתברך הם עד אין קץ ואין תכלית, והוא אומר לי שבורא עולם הוא חנון המרבה לסלח. ולא עשיתי זאת בגלל שרציתי, אלא משום שהיצור בער בי עד שאבדתי את השכל שלי ועשיתי מה שעשיתי, ועכשו אני חוזר בתשובה ומתחרט על כך וממשיך להיות עבד השם.

מי יכול לנהג כך? הרי מי שהוא אדם אמתי ובאמת מאמין בתורה הקדושה, אינו מסגל להמשיך הלאה אחרי שהוא נכשל, אם לא רבנו הקדוש ורבי נתן. הם יש להם את הכח

הָאָדִיר לְהַכְנִיס בְּלֵב הָאָדָם לְהַמְשִׁיךְ וְלַעֲבֹד
אֶת הַשֵּׁם לְמִרוֹת הַכֹּל.

פְּגַשְׁתִּי יְהוּדֵי שְׁהַשְׁתִּיךְ לַחֲסִידוֹת מְסִימָת
וְהִפֵּךְ לֹא מִכְּבָר לַחֲסִיד בְּרִסְלָב, וְהוּא סֵפֶר לִי
שֶׁבַחֲסִידוֹת שְׁמַמְנָה הַגִּיעַ יִשְׁנוּ אַבְרָךְ אֶחָד
שֶׁנִּכְשַׁל לֹא עָלִינוּ בְּאֶסוֹר, וּמֵאֵז הוּא כָּבֵר לֹא
מִתְפַקֵּד, הִפֵּךְ לְצֵל-אָדָם.

מִצַּד הָאֵמֶת, צוֹדֵק אוֹתוֹ אַבְרָךְ. אֲבָל הַצְדִּיק
יְכוּל לְתַקֵּן אוֹתוֹ וּלְקַרֵּב אוֹתוֹ בְּחִזְרָה אֶל הַשֵּׁם.
וּבְאֵמֶת אוֹתוֹ מְקַרֵּב שְׁסֵפֶר לִי זֹאת, הוֹסִיף
שֶׁהוּא בְּאֵמֶת עוֹבֵד כְּדֵי לְקַרֵּב אֶת אוֹתוֹ אֶחָד
לְדַעַת שֶׁל רַבְּנוּ הַקְדוֹשׁ.

עֲבוֹדַת הַשֵּׁם שְׁלֵאֲחֵר יְאוֹשׁ

וְזֶה מֵה שֶׁקוֹרָה אֶתְנוּ לְמַעֲשֵׂה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים,
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֶצְמוֹ גּוֹרֵם לָנוּ לְהִתְיַאֵשׁ יְאוֹשׁ
מִחֻלָּט, מִבִּיא אוֹתְנוּ לְמִצְבַּ שֶׁל "אֲזֻלַּת-יָד וְאֶפֶס
עֲצוֹר וְעִזּוֹב", וְכֹל זֹאת כְּדֵי לְהוֹצִיא מֵאֶתְנוּ אֶת
הַדְּבָר הַמְּכַחֵר בְּיוֹתֵר - 'עֲבוֹדַת הַשֵּׁם שְׁלֵאֲחֵר

יֵאוּשׁ, שְׁכֵן עֲבוֹדַת הַשֵּׁם שֶׁל ה'מְצַלְחִים' כְּכֹר
הָיָה לוֹ הַמוֹן. עֲכָשׁוּ הוּא צָרִיךְ אֶת הָעֲבוֹדַת
הַשֵּׁם שֶׁל הַמֵּיֵאֲשִׁים מִגְּאֹלַת נַפְשָׁם, מֵאֵלֹ
שְׁנַכְשְׁלוּ בַחַיִּיהֶם כְּשִׁלּוֹן אֶחָד גְּדוֹל!

”עֲכָשׁוּ אַחֲרֵי שְׁנַכְשְׁלֶתֶם” – אוֹמֵר הַרְבוּנוּ שֶׁל
עוֹלָם – ”אֲנִי רוֹצֶה לְרֹאוֹת אֶתְכֶם מִמְּשִׁיכִים
לְעֵבֶד אוֹתִי”. וְאֵנוּ אוֹמְרִים: בּוֹרָא עוֹלָם, אִם
זֶה מֵה שְׁאֵתָה רוֹצֶה – אֶעֱשֶׂה. גַּם אִם כְּכֹר אֵין
לִי לֹא עוֹלָם הַזֶּה וְלֹא עוֹלָם הַבָּא – עֲכָשׁוּ אֲנִי
בָּא רַק בְּשִׁבְלֶךְ!

עֲכָשׁוּ, כְּשֶׁכְּכֹר הַתֵּיֵאֲשֵׁנוּ מְלַקְבֵּל אֶת הַתֵּאֲר
”צְדִיק” מֵאַחַר וְעֵבְרוּ וְעוֹבְרִים עָלֵינוּ כָּל כֶּךְ
הַרְבֵּה נְפִילוֹת, עֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים זֹאת רַק
בְּשִׁבְלֵי יִתְבָּרֵךְ.

מֵהֶלֶךְ שְׁמִימֵי בְּאַחֲרִית הַיָּמִים

כְּשֶׁהָעוֹלָם מְתַקֵּן, וְהַנְּהַגַת הָעַם בְּצַנִּיעוֹת, אֲז
אֶפְשֶׁר לְקַיֵּם בְּקִלוֹת ”וְלֹא תִתּוֹרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם
וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם” (רֵאָה מִשְׁנֵה תוֹרָה לְהַרְמַב”ם, הַלְכוֹת

אישות פֶּרֶק י"ג). בזהר הקדוש מְסַפֵּר שְׁכַשְׁרְבֵי
שְׁמֵעוֹן בַּר יוֹחָאֵי הָיָה יוֹצֵא מִבֵּית הַמְדָרְשׁ
לְשׁוּק וְהָיוּ עוֹמְדוֹת שָׁם נָשִׁים, הָיָה אוֹמֵר
"אַל תִּפְּנּוּ אֶל הָאֱלִילִים" (זהר קדשים פ"ד), מִפְּנֵי
שְׁעֵבְרָה הִיא כְּמוֹ עֲבוּדָה זָרָה, אוּלַם אַז בְּזַמְנֵנו
הָיוּ כָּל הַנָּשִׁים לְבוֹשׁוֹת בְּצַנִּיעוֹת כְּדַבְעֵי, וּמָה
נֹאמֵר הַיּוֹם?!

ה'אור החיים' הקדוש אוֹמֵר שְׁלִפְנֵי בִיאת
הַמְּשִׁיחַ, כְּמַעַט לֹא תִשָּׂאֵר בְּחִירָה. אֲנִי מְכִיר
יְהוּדִים בְּנֵי שְׁבָעִים-שְׁמוֹנִים שְׁכָל חֵייהֶם אֵינָם
מְכִירִים שׁוֹם דְּבָר מְלַבֵּד לְמוֹד הַתּוֹרָה, וּבוֹכִים
בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ עַל שְׂאֵינָם יְכוּלִים לְצִאת
הַחוּצָה מִבְּלֵי לְהַכְשֵׁל. וְלֹא מְדַבְּרִים עַל תַּל-
אָבִיב, אֲלֵא עַל בְּנֵי-בָרַק וּמֵאָה-שְׁעָרִים!

אֵין אֶת מִי לְהֵאשִׁים, כֶּךָ הוּא הַמַּצָּב הַיּוֹם.
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָא אֶת הָאָדָם עִם בּוֹשָׁה
טְבָעִית, אָדָם מְטַבְעוֹ אָמור לְלַכֵּת כְּשֶׁהוּא
לְבוֹשׁ בְּצַנִּיעוֹת, אֲבָל הַיּוֹם הַבוֹשָׁה הַטְּבָעִית

הזו נעלמה ואנשים רוצים רק לבלט כמה שיותר. זו גזרה מן השמים.

ומה הקדוש ברוך הוא רוצה מאתנו? שנהיה בתוך המצב הבלתי אפשרי הזה, שבו אין סכוי להיות שלם בקדשה ובטהרה, ולמרות זאת נמשיך לעשות מה שאנחנו כן מסגלים, למענו יתברך בלבד. השם יתברך משתוקק לעבודת השם של אלו שהם לאחר יאוש ואף על פי כן הם לא עוזבים אותו יתברך. זוהי הנחת וההתפארות שלו.

לא בשביל התאר

ואנחנו נבחרנו למטרה הנשגבה הזו! אנו ה'סירת' הכי חשובה, שנלחמים על קדשת העינים, למרות שאין לנו – בדור הזה – סכוי לקבל את התאר "שומרי עינים".

אנו שומרים על העינים, לא בשביל התאר, לא בשביל גן עדן, וגם לא בשביל להנצל מגיהנם, אלא רק למענו יתברך.

מִשָּׁמַיִם כְּבִיכּוֹל מְצִיבִים לְפָנֵינוּ מִטָּרָה בְּלִתִּי
אֶפְשָׁרִית, לְשֹׁמֵר עַל הָעֵינַיִם בְּדוֹר שְׂכֵלוֹ מוֹצֵף
בְּפָרִיצוֹת נוֹרָאָה, אָדָם שׂוֹאֵל: מָה רוֹצִים
מִמֶּנִּי?! הַתְּשׁוּבָה הִיא: בּוֹרָא עוֹלָם רוֹצֵה
לְרֹאוֹת כְּמָה אֲנִי נֹאמֵן אֵלָיו לְמֵרוֹת הַכֹּל. וְאֲנִי
נֹאמֵר לוֹ: בּוֹרָא עוֹלָם, זֶה מָה שְׂאֵתָה רוֹצֵה?
תִּקְבְּל!

מְלֹאכִים, יֵשׁ לוֹ הֶרְבֵּה בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים,
הוּא יִתְבָּרַךְ רוֹצֵה בְּנֵי אָדָם שְׁחִיִּים בְּתוֹךְ
הַחֲשֵׁף הַנוֹרָא הַזֶּה וּמוֹשְׁכִים אֶת עֲצָמָם לְמֵרוֹת
הַכֹּל אֵלָיו!

אֵין כִּיּוֹם דְּבָר כְּזֶה שְׂאָדָם יִתְנֶה לוֹ לַעֲבֹד אֶת ה'
לְלֹא הַפְּרָעָה, אִם מְצַד אֲשֵׁתוֹ אֵין לוֹ מְנִיעוֹת -
אִז מְצַד יְלָדָיו, וְאִם לֹא - אִז מְצַד שְׂכֵנָיו, אֲבָל
חַיֵּב לְהִיּוֹת שִׂיֵּהוּ לוֹ מְנִיעוֹת מְצַד הַסְּבִיבָה.

אֲנִי מִכִּיר יְהוּדֵי שְׁחֹזַר בְּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה, אֲבָל
אֲשֵׁתוֹ פּוֹחֶדֶת פֶּחַד נוֹרָא מְלַעֲשׂוֹת פְּתָאוּם
שְׁנוּי כֹּה גְדוֹל בְּחַיִּיהָ בְּגִיל כְּזֶה, הִיא קְנֵתָה
לְבַעֲלָהּ בְּמִתְנָה לְיוֹם הַלְדָתוֹ הָאֲרַבְעִים כְּרִטִּים

טיסה לאומן, אבל לשנות את ארץ חייה היא אינה מוכנה בשום אופן. היא פוחדת שהוא ישמר שבת ודואגת בכל פעם שהוא יחלל שבת, כמו גוי שנוהר משמירת שבת... והוא, בעלה, בוכה בדמעות שלישי "בורא עולם, תעזר שהמכונה לא תעבד, שלא אחלל שבת". וכך הם חיים כבר מספר שנים. אתם יודעים איזו נחת רוח יש לבורא עולם מיהודי כזה?

וכי אפשר לומר לאדם זה להתגרש? הרי הם אוהבים אחד את השני, ומי ערב לו שאם יתגרש לא יתדרדר ברוחניות ויתרחק הרבה יותר? זהו נסיון לא פשוט כלל וזו דגמה אחת מתוך רבות, ואין לשער את ההתמודדיות שעוברים יהודים בדור הזה.

בלי יצר הרע – אין העבודה נחשבת

רבנו הקדוש אומר:

"אם אין יצר הרע לאדם אין עבודתו נחשבת כלל. ובשביל זה מניח השם יתברך את היצר

הָרַע שִׁיתַּפֶּשֶׁט כָּל כֶּף עַל הָאָדָם, וּבִיּוֹתֵר עַל
מִי שֶׁחָפֵץ בְּאַמֶּת לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ",
רַבְּנוּ מַגְלָה לָנוּ אֵת הָאַמֶּת, שֶׁמִּשְׁמַיִם מְגַרִּים
אֶת הַיֵּצֵר הָרַע דּוֹקָא בְּמִי שֶׁרוֹצֵה לַעֲבֹד אֶת
הַשֵּׁם, וְרַבְּנוּ מִמְּשִׁיךְ: "אֵף עַל פִּי שֶׁעַל יְדֵי
הַתַּפְּשׁוּטוֹת וְהַתְּגָרוֹתוֹ כָּל כֶּף הוּא מְבִיא אֶת
הָאָדָם לְמָה שֶׁמְבִיא - לְכַמָּה עֲוֹנוֹת וּפְגָמִים
גְּדוֹלִים - אֵף עַל פִּי כֵן הַכֹּל כְּדֹאֵי אֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ
בְּשִׁבִיל הַתְּנוּעָה טוֹבָה, מֵה שֶׁבִּתְקַף הַתְּגַבְּרוֹתוֹ
שֶׁל הַיֵּצֵר הָרַע, מִתְּגַבֵּר עָלָיו הָאָדָם בְּאִיזָה
תְּנוּעָה וּבִוְרַח מִמֶּנּוּ - שְׁזֵה יִקָּר אֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ
בִּיּוֹתֵר מֵאֲלוֹ עֲבַד אוֹתוֹ אֶלֶף שָׁנִים כְּלִי יֵצֵר
הָרַע".

סוּד עֲצוּם וְנוֹרָא מַגְלָה לָנוּ כָּאֵן רַבְּנוּ; בְּשָׁמַיִם
נִחְשָׁבֶת הַהִתְגַּבְּרוֹת הַקְּטָנָה שֶׁהִיְהוּדִי מְצַלִּיחַ
לְהִתְגַּבֵּר עַל יֵצֵרוֹ - לְמִרוֹת שֶׁקָּדָם לָכֵן הַצְּלִיחַ
הַיֵּצֵר לְהַפִּילוֹ לְעֲוֹנוֹת וּפְגָמִים גְּדוֹלִים' -
יּוֹתֵר מֵאֲלוֹ הָיָה הִיְהוּדִי עוֹבֵד אֶת הַשֵּׁם אֶלֶף
שָׁנִים כְּלִי יֵצֵר הָרַע!

למרות שבמאבק הזה, מי שגובר על פי הרוב הוא היצר, והשאלה מזדעקת מאליה: בורא עולם, הרי היצר מצליח להפיל אותי ברוב המקרים, אז מדוע אתה מגרה אותו בי, מה התועלת בכך?!

וברא עולם משיב: משה'לה, זה כדאי עבורי. תשאיר לי את החשבונות, אני מבין יותר טוב ממך מהו רוח ומהו הפסד. "כי כל העולמות" – מסביר רבנו – "לא נבראו כי אם בשביל האדם, שכל מעלתו וחשיבותו הוא מחמת שיש לו יצר הרע כזה והוא מתחזק כנגדו".

מהי הנחת הגדולה ביותר?

אלו היו שואלים אותנו: מהי הנחת רוח הגדולה ביותר של השם יתברך? היינו אומרים: מלאכי השרת, שרפים ואופנים, כשהם אומרים שירות ותשבחות – הם מעלים את הנחת הכי גדולה, ולואי היינו זוכים לשמע אותם, איזה תענוג רוחני היה זה!

אָבֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ אוֹמֵר לָנוּ: אַתֶּם טוֹעִים
וְאֵינְכֶם מְבִינִים מְהֵי הַנַּחַת הַגְּדוּלָה בְּיוֹתֵר
שְׁלִי, כִּי כָּל הָעוֹלָמוֹת נִבְרְאוּ רַק בְּשִׁבִיל הָאָדָם
שְׁנֵאֲבָק עִם יִצְרוּ!

עַל כֵּן – מִסַּכְסַּכְנוּ – “כָּל מֵה שֶׁהוּא (הַיִּצָּר)
מִתְפַּשֵּׁט בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר – כְּמוֹ כֵּן הוּא יָקָר בְּעֵינֵינוּ
יִתְבָּרֵךְ יוֹתֵר כָּל תְּנוּעָה בְּעֵלְמָא שֶׁהוּא מִתְחַזֵּק
נִגְדוּ, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּעֵצְמוֹ עוֹזְרוֹ לָזֶה, כְּמוֹ
שְׁנֵאֲמַר ‘הָ לֹא יַעֲזֹבֵנוּ בְּיָדוֹ” (מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ אוֹת
לִז, עַל פִּי לְקוּטֵי מוֹהֲרֵי תַנְיִנָא מִט וְעוֹד).

מִסַּקְנַת הַדְּבָרִים הַיֵּא: שְׁצָרִיךְ לְבָרוּחַ מִן הַיִּצָּר
הָרַע, לֹא לְהַסְכִּים לְהַכְנַע לוֹ. אוֹלָם כַּאֲשֶׁר הוּא
מִתְנַבֵּר עָלֶיךָ בְּכָל זֹאת וּמְכַשִּׁיל אוֹתְךָ, כָּעֵת
מִתְחִילָה הָעֲבוּדָה הָאֲמֵתִית שְׁבַעֲבוּרָה בְּרָא
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת כֻּלָּם! וְאִם אֵינְךָ
מִתְיָאֵשׁ וְאַתָּה מִמְשִׁיךְ לְהֵאֲבָק, אַתָּה חָשׁוּב
וְיָקָר אֲצִלוּ יִתְבָּרֵךְ לְאֵין עֶרֶךְ!

אִם כֵּן, הַדּוֹר שְׁלָנוּ הוּא הַכִּי חָשׁוּב, כִּי עֲבוּרוֹ
בְּרָא הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת וְכָל

הדורות. אֲנַחְנוּ זְכִינוּ וַיְרַדְנוּ לְעוֹלָם בְּדוֹר שָׁבוּ
הַיֵּצֵר הָרַע הַתַּפְתָּח לְמַמְדִים כְּאֵלוֹ שֶׁלֹא הָיוּ
מִיּוֹם בְּרִיאַת הָעוֹלָם.

תִּשְׁאַלוּ, אִם כֵּן מִדּוּעַ הַשֵּׁם לֹא הֵבִיא אֶת כָּל
זֹאת מִיָּד בְּתַחֲלַת הַבְּרִיאָה, כְּדֵי שִׁיעֲלוּ אֵלָיו
הַשְּׁעִשׂוּעִים הָאֵלוֹ כְּכֹר בְּדוֹר מְקַדֵּם יוֹתֵר?

הַתְּשׁוּבָה הַיָּא: אֵלוֹ לֹא הָיוּ כָּל הָאָבוֹת
הַקְּדוּשִׁים, הַנְּבִיאִים, הַתְּנַאִים, הָאֲמוֹרָאִים,
הַגְּאוּנִים, הַצְּדִיקִים, לֹא הָיוּ לָנוּ הַכִּלִּים
לְהַחֲזִיק בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וּבַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּתוֹךְ
חֶשֶׁךְ וְאֶפְלָה כְּבֹדָה שְׁפוּזָאֵת.

כָּל הַיְסוּדוֹת הַקְּדוּשִׁים שִׁיְסְדוּ הַצְּדִיקִים בְּכָל
הַדּוֹרוֹת, מִשְׁתַּתִּים וּמִשְׁרָשִׁים בְּתוֹכָנוּ. אֵין זֶה
אוֹמֵר שֶׁלֹא נִפְל, כִּי הַיֵּצֵר וְחִילוֹתָיו חֲזָקִים
הֵם הַיּוֹם לְאֵין שְׁעוֹר, אֲבָל בְּכַח כָּל צְדִיקֵי
הָאָמֶת יֵשׁ לָנוּ אֶת הָאֲפֻשְׁרוֹת לֹא לְהַתְיָאֵשׁ,
לְקוֹם לְמֵרוֹת הַכֹּל וּלְהַמְשִׁיךְ הַלְאָה בְּאֲמוּנַתְנוּ
וַיְהִדוּתְנוּ.

100% עבודת השם

לכן, מצד אחד בורא עולם הוא שמביא אותנו למצב שנתיאש מן הגאולה הכללית והפרטית. מאידך, הוא שולח לנו את רבנו הקדוש רבי נחמן ותלמידו רבי נתן, לחזק את כל המיאשים, ומהשלוך המנצח הזה נוצר מוצר חדש ונדיר: מוצר שהוא 100% עבודת השם טהורה. בלתי להשם לבדו, ללא שום אינטרסים אישיים.

אתה מסתכל לאחור על כל השנים שטרחת, כל המאמצים האדירים שהשקעת בשביל שמירת העינים, שמירת הלשון, ואתה רואה שעדין היצר הרע 'חוגג עליך', שום דבר לא יצא לכאורה מכל ההתאמציות שלך, ונראה שלעולם לא תוכל להיות תחת ההגדרה של צדיק ועובד השם.

ממילא, היצר הרע אומר לך: סגר את הבסטה, בוא אתי ותהנה מהעולם. הרי בין כה וכה

תִּירֵשׁ גִּיהֲנָם בַּמִּקְרָה הַטּוֹב, אִם בְּכֹלֵל יִקְבְּלוּ
אוֹתָךְ שָׁם, כִּי יֵשׁ דְּבָרִים גְּרוּעִים יוֹתֵר, בּוֹא
לְפָחוֹת 'תַּעֲשֶׂה חַיִּים' עַד אַז.

כִּךְ אָכֵן סִפְרוּ לִי בַּחֲזוֹרֵי יְשִׁיבוֹת שְׁחֲזָרוּ
בְּשֵׂאלָה ל"ע, שֶׁהִסְבֵּה שְׁפָרְקוּ מֵעֲלֵיהֶם עַל
מַלְכוּת שָׁמַיִם הֵיְתָה דוֹקָא דְרָשׁוֹת הַמוֹסֵר שֶׁל
הַמְּשֻׁגָּח בִּישִׁיבָה, וְהַדְרָשׁוֹת שֶׁל שְׂאֵר הָרַבָּנִים
שֶׁהֵבִיאוּ מִבְּחוּץ. בַּחֲזוֹרִים צְעִירִים אֵלוּ, בְּשֵׂא
הַמְּלַחְמוֹת וְהַנְּסִיווֹנוֹת, שְׁמָעוּ מוֹסֵר בְּלִי סוּף,
לְלֹא טַפְתַּת הַתְּחִזְקוֹת, וְהִגִּיעוּ לַמְּסַקְנָה שְׂאִין
לָהֶם כֶּבֶד מֵהַלְּפָסִיד. בָּנִים לַמְּשֻׁפָּחוֹת שֶׁל
יְרֵאִים וְשְׁלָמִים, תִּלְמִידֵי חַכְמִים וְחֹסִידִים,
נוֹשְׂרִים מֵהֵיְהוּדוֹת אֶף וְרַק בְּגִלְל הַיְּאוֹשׁ.

אָבֵל בּוֹרָא עוֹלָם בְּרַחֲמָיו הַמְּרַבִּים שְׁלַח לָנוּ
אֶת רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ וְרַבֵּי נֶתָן, שְׁמַגְלִים לָנוּ שְׁכָל
הַמְּצִיאוֹת שְׂאֵנוּ רוֹאִים הַיּוֹם, הִיא בְּכֹנֶנֶת מְכוֹן
מֵאֲתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאִם נִפְלָנוּ וְנִכְשַׁלְנוּ, וְאֶפְלוּ
פְּעָמִים רַבּוֹת אֵין מִסְפָּר, אֵין זֶה אֱלֹא כְּדִי

שְׁנֵגִיעַ אֶל נִקְדַּת הָאֵמֶת הָאֵמֶתִית - עֲבוֹדַת
הַשֵּׁם לְכַבוֹד הַשֵּׁם נָטוּ.

לֹא לוֹתֵר

רַבִּי נִתָּן כּוֹתֵב לְבָנוּ "בְּרַב הַדְּבָרִים אֶתָּה
אָנוּס"¹. אָמְנָם כְּתוּב "אָנוּס רַחֲמָנָא פְּטָרִיה" (בְּכֹא קָמָא כַח:), אָבֵל לֹא כְּתוּב שְׁמִי שְׁאָנוּס מִתֵּר
לוֹ כְּבוֹר הַכֹּל.

מֵאִידֶךָ, אִם נִכְשַׁלְתָּ בְּגִלְל הַמְּצַב הַקָּשָׁה שֶׁל
הַדּוֹר הַזֶּה, אֵל תֵּאָשִׁים אֶת עֲצֻמָּךְ. תִּתְחִיל
מִחֻדָּשׁ לְשָׁמֵר עַל הָעֵינִים. זֶה מֵה שְׁרוּצִים מִמֶּךָ
מִשְׁמַיִם. אִם הִגַּעְתָּ לְ'אֵלֶיךָ נֹצֵר' בְּסוּף הַתְּפִלָּה

1. עָלִים לְתְרוּפָה, יוֹם ג' עֶקֶב תר"ג: "אָבֵל זֶה צְרִיכִין
לְזַכֵּר בְּכָל פֶּעַם, בְּפָרֵט אֶתָּה בְּנִי, שְׂאִין יוֹדְעִים כָּלֵל,
וְאִינֶךָ יוֹדֵעַ מֵה שְׂאִין אֶתָּה יוֹדֵעַ. רַק זֶה בְּרוּר וְאֵמֶת וְךָ
וְצָלוּל שְׂאִיךָ שֶׁהוּא אִיךָ שֶׁהוּא אִיךָ שְׁנַעֲשֶׂה עִמָּךְ וְאִיךָ
שְׂאֶתָּה חֵיב בְּכֻמָּה דְּבָרִים, וְאִיךָ שְׂאֶתָּה אָנוּס הַרְבֵּה
בְּרַב הַדְּבָרִים, וְאִיךָ שְׂאֶתָּה בְּכֻמָּה דְּבָרִים בְּכֻמָּה מִצּוֹת
וּנְקֻדּוֹת טוֹבוֹת שְׂאֶתָּה חוּטֶךָ בְּחֻסְדּוֹ וְיִשׁוּעָתוֹ הַנְּפִלְאָה
בְּכָל יוֹם בְּכָל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּכָל אֱלֹהִים"

וְרֵאִיתָ שְׁלֹא כְּוֹנֵת בְּכָל הַתְּפִלָּה, אֶל תֹּאמַר
שֶׁכָּבַר אֵין טַעַם לְכוֹן, וְגַם אֶל תִּלְקַח אֶת עֲצֻמְךָ
עַל שְׁלֹא כְּוֹנֵת, אֶלֹא תֹאמַר לְפָחוֹת אֶת הַתְּפִלָּה
הַזֹּו בְּכוֹנָה.

מִטְרַת כָּל דְּבָרֵי הַהִתְחַזְקוֹת הָאֵלוּ הֵם לֹא לֹמַר
לְאָדָם שְׁיִלֵךְ לִישָׁן וְלֹא יַעֲשֶׂה כְּלוּם, אֶלֹא
אֲדַרְבֶּה, שֶׁהָאָדָם יִשָּׂאֵר עַל עֲמֻדוֹ, שְׁלֹא יוֹתֵר
מֵרֹאשׁ לְבַעַל-דָּבָר וְיִכְנַע אֵלָיו לְגַמְרֵי, אֶלֹא
יַעֲשֶׂה אֶת כָּל מַה שֶּׁהוּא יְכוֹל כָּל עוֹד רוּחַ
חַיִּים בְּאִפְיוֹ, בְּשִׁבִיל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

זוֹ הַעֲבוּדָה הַכִּי יִקְרָה בְּעֵינֵי הַשֵּׁם. רַק עֲבוּדַת
הַשֵּׁם כְּזוֹ תְּבִיא גְּאֻלָּה, כִּי אֵין בֶּן דָּוִד בָּא, עַד
שִׁיתְּאָשׁוּ מִן הַגְּאֻלָּה בְּכַח הַמַּעֲשִׂים, וְיִצְפוּ
לְגְּאֻלָּה רַק בְּחִסְדוֹ יִתְבָּרֵךְ לְבַד.

הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ גּוֹרֵם לָנוּ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים, שְׁמִי
שְׁיִרְצֶה לְהִיּוֹת עֹבֵד הַשֵּׁם בְּאַמֶּת, יִהְיֶה מוֹכֵן
לְעִבְדוֹ אֶפְלוּ לְאַחַר יְאוּשׁ. אָבֵל מִי שְׁלֹא יִהְיֶה
מוֹכֵן לְעִבְדוֹ אוֹתוֹ לְאַחַר יְאוּשׁ, לֹא יִחְזִיק מֵעַמְדָּה.
מָשָׁל לְמַה הַדְּבָר דּוֹמֵה? לְאֲדוֹן שֶׁקּוֹרָא לְעִבְדוֹ,

וּכְאֶשֶׁר הוּא נִגַּשׁ אֵלָיו, הוּא מְצַנֵּה עָלָיו לְלַכֵּת
מִמֶּנּוּ. אַחַר כֵּן שׁוֹב קוֹרֵא לוֹ, וְשׁוֹב מְשַׁלַּח
וּמְגַרֵּשׁ אוֹתוֹ מֵעַל פָּנָיו. זוֹהִי הַהֶרְגָּשָׁה שֶׁל מִי
שְׂרוּצָה לְהִתְקַרֵּב אֶל ה' בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים.

וְאֶפְשָׁר לְעֲשׂוֹת מִזֶּה שִׁיחָה נְאֻה בֵּינוּ לְבֵין
קוֹנֵנו: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי לֹא אֶעֱזֹב אוֹתְךָ
בְּכֹל מִצְבָּ, אֲזִי מַה בְּצַע בְּדָמֵי בְּרִדְתִּי אֶל שְׁחַת?
מִדּוּעַ שֶׁתִּרְחַקְנִי מִמֶּךָ, הָרִי בֵּין כַּה וְכֵה אֲחֻזִּיק
בְּךָ".

חֶסֶד וְצְדָקָה הַמְּלַבְּשִׁים בְּמִשְׁפָּט

רַק מִי שִׁיחָה מוֹכֵן לְהוֹרִיד אֶת הָעֵינַיִם בְּרַחוּב
גַּם אִם הוּא לֹא יָדוּעַ כִּי "שׁוֹמֵר עֵינַיִם" וַיֵּשׁ לוֹ
גַּם עָבַר פְּלִילִי בְּנוֹשֵׂא זֶה וְאוֹלֵי גַם בְּהוֹוֶה;
רַק מִי שִׁיחָה מוֹכֵן לְלַמֵּד חֲצִי דָף גְּמָרָא,
אוֹ שׁוֹרֵה אַחַת, גַּם אִם אֵינוֹ יָדוּעַ כִּי "מִתְמִיד
מִפְּלֶג" אֶלֶּא כְּבִטְלָן וְעֶצְלָן; רַק מִי שִׁיחָה מוֹכֵן
לְהִתְפַּלֵּל פְּסוּקֵי דְזִמְרָה בְּהִתְלַהֲבוֹת וּבִנְעִימָה
גַּם הוּא נִמְצָא כְּעַת ב' שְׁטִיבְלָאד' וְאֵינוֹ נִמְנָה

בין ה"עובדים" הגדולים; רק מי שיהיה מוכן לחטף עוד דבר קטן בעבודת השם גם אם הוא בטוח שהוא טס עוד מעט ישירות לגיהנום – רק אלו יחזיקו מעמד בדור הזה!

וזה מה שהשם רוצה היום, כי החשך הנורא שיירד באחרית הימים אינו דבר טבעי, וכל מה שרוצים מאתנו משמים הוא דבר אחד: שלא נתאש.

שמירת עינים של "שומרי עינים"; התמדת התורה של "מתמידים" מפלגים; תפלה של "עובדי השם" גדולים – היה להשם יתברך המון, אך באחרית הימים הוא רוצה גם את השמירת עינים ולמוד התורה ותפלה בהתלהבות, של כל המיאשים מגאלת נפשם.

מי שרוצה להיות מאלו שיחזיקו מעמד באחרית הימים – שיתחבר לרבי נחמן ורבי נתן, שילמד 'משיבת נפש' השתפכות הנפש, 'עלים לתרופה' ו'לקוטי הלכות'. זוהי הערבה היחידה להחזיק בשמירת היהדות בדור

הַזֶּה, וּבִזְכוּת אֱלוֹ שֵׁיחֲזִיקוּ בַדַּעַת הַקְדוּשָׁה
הַזֶּה, תָּבוֹא הַגְּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה, כְּלִשׁוֹן
קִדְשׁוֹ שֶׁל רַבִּי נֵתָן:

”כִּי בְּיָדַי עָקַר הַגְּאֻלָּה תָּבוֹא רַק עַל יְדֵי
תְּשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב ‘וּבָא
לְצִיּוֹן גְּאֹל וּלְשָׁבִי פָשַׁע בְּיַעֲקֹב’ וְכוּ’, אֲךָ אֲךָ
עַל פִּי כֵן יִהְיֶה הַכֹּל רַק בְּחֶסֶד וּבְצַדִּיקָה, כִּי
הַתְּשׁוּבָה שֶׁל הַשָּׁבִי פָשַׁע לֹא יִהְיֶה בָּהּ כַּחַ
לְהֵבִיא הַגְּאֻלָּה, רַק ה’ יִתְבָּרֵךְ בְּחֶסֶדּוֹ וּצְדִיקָתּוֹ
יִקְרַב הַגְּאֻלָּה לְמַעַנּוֹ. אֲךָ מַחֲמַת שְׂאֵי אֶפְשָׁר
לְהַמְשִׁיךְ הַצְּדִיקָה וְחֶסֶד כִּי אִם עַל יְדֵי בְּחִינַת
מִשְׁפָּט, עַל כֵּן הַהִכָּרַח לְהַמְתִּין עַד שֵׁיעֲשׂוּ קֶצֶת
תְּשׁוּבָה שֶׁעַל יְדֵי זֶה יוּכַל בְּנַפְלְאוֹתָיו לְהִלְבִּישׁ
הַצְּדִיקָה בְּמִשְׁפָּט, וְגַם מְעַט הַתְּשׁוּבָה הַכֹּל
מִמֶּנּוּ, עַל יְדֵי בְּחִינַת תּוֹרַת ה’ וְתַפְלַת ה’ שֶׁעַל
יְדֵי זֶה יִכְנִיס בְּלִבָּם לְצַעֲקָה וּלְהַתְּפַלֵּל תָּמִיד לְה’
יִתְבָּרֵךְ עַד שֵׁיכְמַרוּ רַחֲמָיו, כִּי יֵרְאֶה כִּי אֲזַלְתָּ
יָד וְכוּ’ וַיִּקְבַּל מְעַט דְּמַעַט תְּשׁוּבָתָנוּ וְתַפְלָתָנוּ
בְּרִצּוֹן בְּאֶפֶן שִׁילְבִישׁ בְּנַפְלְאוֹת נַפְלְאוֹתָיו

הצדקה במשפט ועל ידי זה תבוא הגאלה.
ויקיים: 'ציון במשפט תפדה', על ידי 'ושביה'
בצדקה, כי שביה לא יהיה כדאי בתשובתם
להביא הגאלה, אך על ידי תשובתם המעטה
יעוררו צדקתו יתברך שילבישה במשפט עד
שיקיים ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה
במהרה בימינו, אמן" (לקוטי הלכות, מתנה ה', לג).

תיקון הכללי

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים

הַרְיֵנִי מִקְשֶׁר עֲצָמִי בְּאִמִּירַת הָעֲשָׂרָה מְזֻמְרִים אֱלוֹ לְכֹל
הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שְׁבֻדוֹרְנוּ. וּלְכֹל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּים
שׁוֹכְנֵי עֶפְרָי. קְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה. וּבִפְרֹט לְרַבְּנוּ
הַקְּדוֹשׁ צְדִיק יְסוּד עוֹלָם נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה רַבְּנוּ
נַחֲמָן בֶּן פִּיגְאָ. זְכוּתָם יִגַּן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן

קודם שיתחיל באמירת תהלים יאמר זה:

לְכוּ נִרְנְנָה לַיהוָה, נִרְיַעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדְּמָה פָּנֵינוּ
בְּתוֹדָה, בְּזִמְרוֹת נִרְיַע לוֹ: כִּי אֵל גְּדוֹל יְהוָה, וּמִלְךְ גְּדוֹל
עַל כָּל אֱלֹהִים:

הַרְיֵנִי מְזֻמֵּן אֶת פִּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת בּוֹרְאֵי
לִישׁ יְחִוּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתָּה בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ
עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנַעֲלֵם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

מזמור טז:

מִכְּתָם לְדוֹד שְׁמֵרְנֵי אֵל כִּי חֲסִיתִי בְךָ: אֲמַרְתָּ לַיהוָה
אֲדָנִי אַתָּה טוֹבֵתִי בֶּל עָלִיךְ: לְקְדוּשִׁים אֲשֶׁר
בְּאֶרֶץ הַמָּה וְאֲדִירֵי כָּל חִפְצֵי כֶּם: יִרְבוּ עֲצָבוֹתֵם אַחֵר

מָהְרוּ בַל אֲסִיף נִסְפֵיהֶם מִדָּם וּבַל אֶשָּׂא אֶת שְׁמוֹתֵם
עַל שְׁפָתַי: יְהוָה מִנַּת חֶלְקִי וְכוֹסֵי אֶתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי:
חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בַנְּעֻמִים אֲף נִחַלַת שְׁפָרָה עָלַי: אֲבָרְךָ
אֶת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אֲף לֵילוֹת יִסְרוּנִי כְלִיּוֹתַי:
שׁוֹיִתִּי יְהוָה לְנִגְדֵי תְמִיד כִּי מִיַּמִּינִי בַל אָמוּט: לָכֵן
שָׁמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי אֲף בְּשָׂרֵי יִשְׁכֵּן לְבָטַח: כִּי לֹא
תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשִׂאוֹל לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרָאוֹת שְׁחַת:
תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׁבַע שְׁמַחוֹת אֶת פָּנֶיךָ נְעֻמוֹת
בִּימִינְךָ נֹצַח:

מזמור לב:

לְדָוִד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרֵי נְשׁוּי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה: אֲשֶׁרֵי
אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עֶזְרָן וְאִין בְּרוּחוֹ
רַמְיָה: כִּי הִחְרַשְׁתִּי בְּלוֹ עֲצָמַי בְּשִׂאֲגָתִי כָּל הַיּוֹם:
כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבַּד עָלַי יָדְךָ נְהַפֵּךְ לְשִׂדֵי בַחֲרַבְנִי
קִיץ סָלָה: חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי אִמְרַתִּי
אוֹדָה עָלַי פֶּשַׁעֵי לִיהוָה וְאֶתָּה נִשְׂאָתָ עֶזְרָן חֲטָאתִי
סָלָה: עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֲסִיד אֱלֹהֶיךָ לְעַת מִצָּא רַק
לְשִׁטָּף מִיָּם רַבִּים אֱלֹהֵי לֹא יִגִּיעוּ: אֶתָּה סִתָּר לִי מִצָּר
תִּצְרַנִּי רְנִי פִלְט תְּסוּבְּבִנִי סָלָה: אֲשִׁכִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדָרְךָ
זוֹ תִלְךָ אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינַי: אֵל תִּהְיוּ כְּסוּס כְּפָרָד אִין
הָבִין בְּמַתַּג וְרִסָן עָדִיו לְבָלוֹם בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ: רַבִּים

מְכַאוּבִים לְרָשָׁע וְהַבוֹטֵחַ בִּיהוָה חֶסֶד יְסוּכְבָּנוּ:
שִׁמְחוּ בִיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים וְהַרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב:

מזמור מא:

לְמַנְצֵחַ מְזִמּוֹר לְדָוִד: אֲשֶׁר־י מִשְׁכִּיל אֶל דָּל בַּיּוֹם
רָעָה יִמְלֹטְהוּ יְהוָה: יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחְיֵהוּ
וְאֲשֶׁר בְּאָרֶץ וְאֵל תִּתְּנֵהוּ בְנַפְשׁ אֵיבָיו: יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ
עַל עָרֶשׁ דָּוִי כָּל מִשְׁכָּבוֹ הִפְכָת בְּחַלְיוֹ: אֲנִי אִמַּרְתִּי
יְהוָה חֲנַנִּי רַפָּאָה נַפְשִׁי כִּי חֲטָאתִי לָךְ: אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ
רַע לִי מְתֵי יָמוֹת וְאָבָד שְׁמוֹ: וְאִם בָּא לְרֹאוֹת שׁוֹא
יְדַבֵּר לְבוֹ יִקְבֹּץ אֶנֶן לוֹ יֵצֵא לַחוּץ יְדַבֵּר: יַחַד עָלִי
יִתְלַחֲשׁוּ כָּל שֹׁנְאֵי עָלִי יַחֲשָׁבוּ רָעָה לִּי: דַּבֵּר בְּלִיעַל
יִצּוֹק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לָקוּם: גַּם אִישׁ שְׁלוֹמִי
אֲשֶׁר בְּטַחְתִּי בּוֹ אוֹכֵל לֶחֱמִי הִגְדִּיל עָלַי עֵקֶב: וְאַתָּה
יְהוָה חֲנַנִּי וְהַקִּימֵנִי וְאֲשַׁלְּמָה לָּהֶם: בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי
חָפְצָת בִּי כִּי לֹא יִרְעֶה אֵיבֵי עָלִי: וְאֲנִי בְּתַמִּי תִמְכָּת
בִּי וְתַצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

מזמור מב:

לְמַנְצֵחַ מִשְׁכִּיל לְבַנֵּי קָרַח: כְּאֵיל תַּעְרַג עַל אֲפִיקֵי
מַיִם כֵּן נַפְשִׁי תַעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים: צְמֵאָה
נַפְשִׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי מְתֵי אָבוּא וְאַרְאָה פְּנֵי
אֱלֹהִים: הִיתָה לִי דַמְעֵתִי לֶחֶם יוֹמָם וְלִילָה בְּאָמַר

אלי כל היום איה אלהיך: אלה אֶזְכְּרָה וְאֶשְׁפָּכָה
עלי נפשי כי אָעֲבֹר בַּסֶּף אֲדַדְּם עַד בֵּית אֱלֹהִים
בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה הֶמוֹן חוֹגֵג: מֵהַ תִּשְׁתַּוְּחָחִי נִפְשִׁי
וְתִהְיֶינִי עִלֵּי הוֹחֲלֵי לֵאלֹהִים כִּי עוֹד אֲוַדְּנוּ יִשׁוּעוֹת
פָּנָיו: אֱלֹהֵי עֲלֵי נִפְשִׁי תִשְׁתַּוְּחַח עַל כֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאַרְץ
יְרֵדן וְחֶרְמוֹנִים מֵהַר מְצָעֵר: תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא
לְקוֹל צְנוּרִיךָ כָּל מִשְׁבְּרִיךָ וְגַלְיָךָ עֲלֵי עֲבָרוֹ: יוֹמָם
יִצְוֶה יְהוָה חֲסִדוֹ וּבִלְיִלָּה שִׁירָה עִמִּי תִפְלֶה לֵאלֹ
חַיִּי: אֹמְרָה לֵאלֹהֵי סִלְעֵי לְמָה שְׂכַחְתָּנִי לְמָה קָדַר אֲלֶיךָ
בְּלַחֲץ אוֹיֵב: בְּרִצָּח בְּעֲצֻמוֹתַי חֶרְפוֹנֵי צוּרַי בְּאַמְרָם
אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: מֵהַ תִּשְׁתַּוְּחָחִי נִפְשִׁי וּמֵהַ
תִּהְיֶינִי עִלֵּי הוֹחֲלֵי לֵאלֹהִים כִּי עוֹד אֲוַדְּנוּ יִשׁוּעַת פָּנָי
וְאֵלֶיךָ:

מזמור נט:

לְמַנְצַח אֵל תִּשְׁחַח לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלְחַ שְׁאוּל
וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לְהִמִּיתוֹ: הֲצִילַנִי מֵאוֹיֵבִי
אֱלֹהֵי מִמְתְּקוֹמִי תִשְׁגָּבֵנִי: הֲצִילַנִי מִפְּעֻלֵי אֹן
וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנִפְשֵׁי יִגְוֹרוּ
עֲלֵי עֲזִים לֹא פִשְׁעֵי וְלֹא חֲטָאתַי יְהוָה: בְּלֵי עוֹן יִרְצוּן
וַיִּכְוֶנְנוּ עוֹרָה לְקִרְאָתִי וַרְאָה: וְאַתָּה יְהוָה אֱלֹהִים
צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הַקִּיצָה לְפָקֵד כָּל הַגּוֹיִם אֵל תַּחֲן
כָּל בִּגְדֵי אֹן סִלָּה: יִשׁוּבוּ לְעָרֵב יְהוֹמוּ כִּפְלָב וַיִּסּוּכְבוּ

עיר: הנה יביעון בפיהם חרבות בשפתותיהם כי
מי שמע: ואתה יהוה תשחק למו תלעג לכל גוים:
עזו אליך אשמרה כי אלהים משגבי: אלהי חסדי
יקדמני אלהים יראני בשררי: אל תהרגם פן ישפחו
עמי הניעמו בחילך והורידמו מגננו אדני: חטאת
פִּימו דבר שפתימו וילכדו בגאונם ומאלה ומכחש
יספרו: כלה בחמה כלה ואינמו וידעו כי אלהים
משל ביעקב לאפסי הארץ סלה: וישבו לערב יהמו
כפלב ויסוכבו עיר: המה יניעון לאכל אם לא ישבעו
ויילינו: ואני אשיר עזך וארנן לבקר חסדך כי היית
משגב לי ומנוס ביום צר לי: עזי אליך אומרה כי
אלהים משגבי אלהי חסדי:

מזמור עז:

למנוצח על ידותון לאסף מזמור: קולי אל אלהים
ואצעקה קולי אל אלהים והאזין אלי:
ביום צרתי אדני דרשתי ידי לילה נגרה ולא תפוג
מאנה הנחם נפשי: אזכרה אלהים ואהמיה אשיחה
ותתעטף רוחי סלה: אחזת שמרות עיני נפעמתי
ולא אדבר: חשבתי ימים מקדם שנות עולמים:
אזכרה נגינתי בלילה עם לבבי אשיחה ויחפש
רוחי: הלעולמים יזנח אדני ולא יסיף לרצות עוד:
האפס לנצח חסדו גמר אמר לדר ודר: השכח חנות

אַל אַם קַפֵּץ בְּאַף רַחֲמָיו סָלָה: וְאָמַר חֲלוּתִי הִיא
 שְׁנוֹת יָמַינְךָ עֲלִיּוֹן: אֲזַכּוֹר מַעֲלָלֶי יְהוָה כִּי אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם
 פְּלֹאֲךָ: וְהִגִּיתִי בְּכָל פְּעֻלָּתְךָ וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה:
 אֱלֹהִים בְּקִדְשׁ דְּרָכֶךָ מִי אֵל גָּדוֹל כְּאֱלֹהִים: אַתָּה
 הָאֵל עֲשֵׂה פֶלְא הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים עֲזָרְךָ: גְּאֻלְתָּ בְּזָרוּעַ
 עַמֶּךָ בְּנֵי יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סָלָה: רְאוּךָ מִי אֱלֹהִים רְאוּךָ
 מִי אֵל חֲיָלוֹ אֵף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת: זָרְמוּ מִי עֲבוֹת קוֹל
 נִתְּנוּ שִׁחְקִים אֵף חֲצֹצְצֶיךָ יִתְהַלְכוּ: קוֹל רַעֲמֶךָ בְּגִלְגֹל
 הָאִירוֹ בְּרִקִּים תִּבֵּל רְגֵזָה וְתִרְעַשׂ הָאָרֶץ: בְּיָם דְּרָכֶךָ
 וּשְׁבִילְךָ בְּמַיִם רַבִּים וְעַקְבוֹתֶיךָ לֹא נִדְּעוּ: נַחֲיֵת כְּצֹאֵן
 עַמֶּךָ בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

מזמור צ:

תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲדַנִּי מֵעוֹן אַתָּה הָיִיתָ
 לָנוּ בְּדֹר וּדֹר: בְּטָרִם הָרִים יִלְדוּ וְתַחֲלוּל
 אָרֶץ וְתִבֵּל וּמַעֲוֹלָם עַד עוֹלָם אַתָּה אֵל: תִּשָּׁב אֲנוֹשׁ
 עַד דִּכָּא וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְּנֵי אָדָם: כִּי אֶלֶף שָׁנִים
 בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר וְאֲשַׁמְרָה בְּלִילָה:
 זָרְמָתָם שְׁנָה יִהְיוּ בִּבְקָר כְּחֹצִיר יַחֲלֶף: בִּבְקָר יִצִּיץ
 וְחֲלֶף לְעָרֵב יְמוֹלֵל וַיִּבֶשׁ: כִּי כְּלִינוּ בְּאַפֶּךָ וּבַחֲמַתְךָ
 נִבְהַלְנוּ: שֵׁת עֹנֵתִינוּ לְנִגְדֶךָ עֲלַמְנוּ לְמָאוֹר פְּנִיךָ: כִּי
 כָּל יְמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרַתְךָ כְּלִינוּ שְׁנִינוּ כְּמוֹ הֶגְהָ: יְמֵי
 שְׁנוֹתֵינוּ כְּהֵם שְׁבָעִים שָׁנָה וְאֵם בְּגִבּוֹרֵת שְׁמוֹנִים

שָׁנָה וְרִהַבְּם עֲמַל וְאֹזֶן כִּי גִז חִישׁ וְנִעְפָּה: מִי יוֹדֵעַ
עַז אַפָּךְ וּכִירְאָתְךָ עֲבַרְתָּךְ: לְמִנּוֹת יְמִינוּ כֵּן הוֹדַע
וְנָבִיא לְכַב חֲכָמָה: שׁוֹבָה יְהוָה עַד מָתִי וְהִנַּחֵם עַל
עֲבֹדֶיךָ: שְׂבַעְנוּ בְּבִקְר חֲסֵדְךָ וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמָחָה בְּכָל
יְמֵינוּ: שְׂמַחְנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ שָׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה: יִרְאֵה
אֶל עֲבֹדֶיךָ פְּעָלְךָ וְהַדְרִיךְ עַל בְּנֵיהֶם: וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כֹּונְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יָדֵינוּ כֹּונְנָהוּ:

מזמור קה:

הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְשִׁמּוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו:
שִׁירוּ לוֹ זָמְרוּ לוֹ שִׁיחוּ בְּכָל נִפְלְאוֹתָיו:
הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קִדְשׁוֹ יִשְׁמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְהוָה:
דַּרְשׁוּ יְהוָה וְעִזּוֹ בְּקִשׁוֹ פָּנָיו תִּמְיֵד: זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו
אֲשֶׁר עָשָׂה מִפְתָּיו וּמִשְׁפָּטֵי פִּיו: זָרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוֹ
בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל הָאָרֶץ
מִשְׁפָּטָיו: זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צְנִיחָה לְאֶלֶף דּוֹר:
אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אֲבָרָהֶם וּשְׁבוּעָתוֹ לִישָׁחֵק: וַיַּעֲמִידָהּ
לִיעֲקֹב לְחֵק לִישְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: לֵאמֹר לָךְ אֶתֵּן אֶת
אָרֶץ כְּנָעַן חֹבֶל נַחְלַתְכֶם: בְּהִיּוֹתֶם מְתֵי מִסְפָּר כְּמַעַט
וְגֵרִים בָּהֶ: וַיִּתְּהֲלֶכּוּ מִגּוֹי אֶל גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל עַם
אַחֵר: לֹא הִנִּיחַ אָדָם לְעַשְׂקֶם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים:
אֵל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי וּלְנִבְיָאֵי אֵל תִּרְעוּ: וַיִּקְרָא רָעַב

עַל הָאָרֶץ כֹּל מִטָּה לַחֵם שָׁבַר: שְׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ
לְעֶבֶד נִמְכָּר יוֹסֵף: עֲנוּ בְכַבֵּל רִגְלוֹ בְּרוּזַל בָּאָה נִפְשׁוּ:
עַד עַתָּה בֹּא דְבַרְוּ אִמְרַת יְהוָה צְרַפְתָּהּ: שְׁלַח מֶלֶךְ
וַיִּתִּירָהּ מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: שָׁמוּ אָדוֹן לְבֵיתוֹ:
וּמִשָּׁל בְּכָל קִנְיָנוֹ: לְאַסֹּר שָׁרֵי בְּנֵי־שׁוֹ וּזְקֵנָיו יַחֲכֵם:
וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ חָם: וַיִּפְּרֹאֵת
עִמּוֹ מֵאֵד וַיַּעֲצֵמָהּ מִצְרָיו: הִפְּךָ לָבֶם לְשֹׂנְאֵי עַמּוֹ
לְהַתְנַפֵּל בְּעַבְדָּיו: שְׁלַח מֹשֶׁה עֲבָדוֹ אֶהֱרֹן אֲשֶׁר בָּחַר
בּוֹ: שָׁמוּ בָם דְּבָרַי אֲתוּתִי וּמִפְתִּיחַ בְּאֶרֶץ חָם: שְׁלַח
חִשָּׁף וַיַּחֲשֹׁף וְלֹא מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ: הִפְּךָ אֶת מִימֵיהֶם
לְדָם וַיִּמַּת אֶת דְּגָתָם: שָׁרַץ אֲרָצָם צִפְרֹדְעִים בְּחַדְרֵי
מַלְכֵיהֶם: אָמַר וַיָּבֹא עָרַב כְּנִיזִים בְּכָל גְּבוּלָם: נָתַן
גְּשָׁמֵיהֶם כָּרֵד אֵשׁ לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם: וַיֵּךְ גִּפְנֹם וַתֵּאֲנַתֵּם
וַיִּשְׁבֵּר עֵץ גְּבוּלָם: אָמַר וַיָּבֹא אֲרָבָה וַיִּלֶּק וַאֲיִן מִסְפָּר:
וַיֵּאֱכַל כָּל עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם וַיֵּאֱכַל פְּרִי אֲדָמָתָם: וַיֵּךְ כָּל
בְּכוֹר בְּאֲרָצָם רֵאשִׁית לְכָל אוֹנָם: וַיּוֹצִיאֵם בְּכַסֵּף
וַזְהִב וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו כּוֹשֵׁל: שָׂמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם
כִּי נִפְל פַּחַדָּם עֲלֵיהֶם: פָּרַשׁ עֲנָן לְמִסְךָ וְאֵשׁ לְהֵאִיר
לְיִלְהָ: שָׂאֵל וַיָּבֹא שָׁלוֹם וְלַחֵם שָׁמַיִם יִשְׁבִיעֵם: פָּתַח
צוּר וַיִּזְוֹבוּ מַיִם הִלְכוּ בְּצִיּוֹת נִהָר: כִּי זָכַר אֶת דְּבַר
קִדְשׁוֹ אֶת אֲבֹרָהֶם עֲבָדוֹ: וַיּוֹצֵא עַמּוֹ בְּשִׁשּׁוֹן בְּרִנָּה

אֶת בְּחִירָיו: וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם וַעֲמַל לְאֻמִּים
יִירָשׁוּ: בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקֵּי וְתוֹרֹתָיו יִנְצְרוּ הַלְלוּיָהּ:

מזמור קלז:

עַל נְהָרוֹת כָּבֵל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם כִּכְנִישׁוֹ בְּזִכְרֵנוּ אֶת
צִיּוֹן: עַל עַרְבִים בְּתוֹכָהּ תְּלִינּוּ כְּנֵרוֹתֵינוּ: כִּי שָׁם
שְׁאַלּוּנוּ שׁוֹבֵינּוּ דְבָרֵי שִׁיר וְתוֹלְלֵינוּ שְׂמִיחָה שִׁירוּ
לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: אֵיךְ נָשִׁיר אֶת שִׁיר יְהוָה עַל אֲדַמַּת
נָכַר: אִם אֲשַׁכַּחךָ יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי: תִּדְבַק לְשׁוֹנֵי
לַחֲפֵי אִם לֹא אֲזַכְּרֶכִי אִם לֹא אֲעֲלֶה אֶת יְרוּשָׁלַם עַל
רֹאשׁ שְׂמִיחָתִי: זָכַר יְהוָה לְבַנְיָ אָדוֹם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם
הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוּד בָּהּ: בַּת כָּבֵל הַשְּׂדוּדָה
אֲשֶׁרִי שִׁישָׁלַם לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שְׂגַמְלַת לָנוּ: אֲשֶׁרִי
שִׂיאֲחֹז וְנִפְץ אֶת עַלְלֶיךָ אֶל הַסֵּלַע:

מזמור קנ:

הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶל בְּקִדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקִיעַ עֲזוֹ:
הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדֻלוֹ:
הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכַנּוֹר: הַלְלוּהוּ
בְּתֶף וּמַחּוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעַגְב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
שְׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׂמָה תִּהְלֵל יְיָ
הַלְלוּיָהּ:

לאחר סיום המזמורים יאמר שלושה פסוקים אלו:

מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוֹב יְיָ שְׁבוֹת עִמּוֹ יִגַּל
יַעֲקֹב יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל: וְתִשׁוּעַת צְדִיקִים מִיְיָ מִעוֹז בְּעַת

צָרָה: וַיַּעְזְרוּ יְיָ וַיַּפְלְטֵם יַפְלֹטִים מִרְשָׁעִים וַיּוֹשִׁיעֵם כִּי
חָסוּ בוֹ:

זאת התפלה מְצֵאנוּ באמתחת הכתבים והיא מעט הכמות וְרַב האִיכות:
רבונו שֶׁל עוֹלָם, עלת העלות וְסִבַּת כָּל הַסְּבוֹת, אָנֹתָ
לְעֵלָא, לְעֵלָא מִן כָּלָא, וְלִית לְעֵלָא מִנָּךְ, דְּלִית מִחֻשְׁבָּה
תְּפִיסָא בְּךָ כָּלָל. וְלָךְ – דּוּמְיָה תְּהֵלָה; וּמְרוּמָם עַל כָּל
בְּרָכָה וְתְהֵלָה. אוֹתָךְ אֲדַרְשׁ, אוֹתָךְ אֲבַקֵּשׁ, שְׁתַּחֲתֵר
חֲתִירָה דְרָךְ כְּבוֹשָׁה מֵאֲתָךְ, דְרָךְ כָּל הָעוֹלָמוֹת עַד
הַהִשְׁתַּלְּשׁוֹת שְׁלִי, בְּמָקוֹם שְׁאֲנִי עוֹמֵד, כְּפִי אֲשֶׁר
נִגְלָה לְךָ, יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת. וּבְדִרְךָ וְנִתִּיב הַזֶּה תֵּאִיר עָלַי
אוֹרָךְ, לְהַחְזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, כְּפִי
רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת; כְּפִי רְצוֹן מִבְּחַר הַבְּרוּאִים: לְבָלִי לְחֻשָׁב
בְּמִחְשַׁבְתִּי שׁוֹם מִחְשַׁבַת חוּץ וְשׁוֹם מִחְשַׁבָּה וּבִלְבוֹל
שֶׁהוּא נִגְדַּד רְצוֹנְךָ. רַק לְדַבֵּק בְּמִחְשַׁבוֹת זְכוֹת, צָחוֹת
וְקִדּוּשׁוֹת בְּעִבּוּדְתֶךָ בְּאַמֶּת, בְּהִשְׁגָתְךָ וּבְתוֹרָתְךָ. הֵט לְבִי
אֶל עֲדוּתֶיךָ (קוּרָאִים: עֲדוּתִיךָ) וְתֵן לִי לֵב טָהוֹר לְעִבְדְּךָ
בְּאַמֶּת. וּמִמְצוּלוֹת יָם תּוֹצִיאֵנִי לְאוֹר גְּדוֹל חַיֵּשׁ קַל
מִהֲרָה, תְּשׁוּעַת אֲדֹנָי כְּהֵרֶף עֵינַי, לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים, כָּל
יְמֵי הַיּוֹתֵי עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה; וְאַזְכֶּה לְחַדֵּשׁ נְעוּרַי, הַיְמִים
שֶׁעָבְרוּ בְּחֻשָׁךְ לְהַחְזִירָם אֶל הַקִּדְשָׁה. וְתִהְיֶה יְצִיאָתִי מִן
הָעוֹלָם כְּבִיאָתִי: בְּלֹא חֶטָּא. וְאַזְכֶּה לְחִזּוֹת בְּנַעַם אֲדֹנָי
וּלְבַקֵּר בְּהִכְלוֹ, כִּלּוֹ אוֹמֵר כְּבוֹד. אֲמֵן נִצַּח סֵלָה וְעַד.

לעילוי נשמת

הפעוט היקר

רפאל ז"ל

בן יבדלט"א דוד מרדכי בארי

נלב"ע בהיותו פחות מבן ג' שנים

כ"ב אייר תשע"ג

ת.נ.צ.ב.ה.

